

DOMSTOLENS DOM

2. april 1998 *

I sag C-367/95 P,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved generaldirektør Jean-Louis Dewost, Jean-Paul Keppenne og Michel Nolin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

appellant,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Catherine de Salins og fuldmægtig Jean-Marc Belorgey, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

og af

Forbundsrepublikken Tyskland ved afdelingschef Ernst Röder og fuldmægtig Bernd Kloke, Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk.

Kongeriget Spanien ved statens advokat, Gloria Calvo Díaz, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtiget, og

Kongeriget Nederlandene ved konsulent Marc Fierstra, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget,

intervenienter,

angående appel af dom afsagt den 28. september 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-95/94 (Sytraval og Brink's France mod Kommissionen, Sml. II, s. 2651), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

de andre parter i appelsagen:

Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval) og Brink's France SARL,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene C. Gulmann (refererende dommer), H. Ragnemalm og M. Wathelet samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. maj 1997,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 28. november 1995 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1995 af Retten i Første Instans i sag T-95/94 (Sytraval og Brink's France mod Kommissionen, Sml. II, s. 2651, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten traf bestemmelse om annullation af Kommissionens afgørelse af 31. december 1993 (herefter »den omtvistede afgørelse«) om ikke at imødekomme anmodningen fra Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval) og Brink's France SARL om, at Kommissionen fastslog, at Den Franske Republik havde tilsidesat EF-traktatens artikel 92 og 93 ved at yde støtte til Sécuri-post SA (herefter »Sécuri-post«).
- 2 Den Franske Republik, der intervererede i første instans til støtte for Kommissionens påstande, har indgivet svarskrift. Chambre syndicale nationale des entreprises de transport de fonds et valeurs (Sytraval) og Brink's France SARL (herefter »klagerne«) har ikke indgivet indlæg for Domstolen.
- 3 Ved tre processkrifter, der blev indleveret til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 24. januar, den 22. februar og den 26. februar 1996, har Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og Kongeriget Nederlandene fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Ved tre kendelser, der blev afsagt den 5. marts 1996, har Domstolen taget disse begæringer om intervention til følge.

Faktiske omstændigheder og sagens behandling ved Retten

- 4 Det fremgår af den appellerede dom, at det franske postvæsen (herefter »postvæsenet«) indtil 1987 selv varetog transporten af penge og værdipapirer tilhørende postvæsenet. I 1986 besluttede postvæsenet at udøve en række af sine aktiviteter gennem privatretlige selskaber. I overensstemmelse hermed blev selskabet Société holding des filiales de la Poste (herefter »Sofipost«), som den franske stat ejer 99% af, stiftet den 16. december 1986. Den 16. april 1987 stiftede Sofipost Sécuropost, som Sofipost ejer 99,92% af. Sécuropost's selskabsformål er pengetransport, opbevaring og beskyttelsesforanstaltninger samt overvågning. Postvæsenet har udlånt mere end 220 tjenestemænd til Sécuropost.
- 5 Ved en privatretlig aftale af 28. september 1987 overdrog postvæsenet til Sécuropost de aktiviteter inden for de nævnte områder, som postvæsenet selv tidligere varetog. Sécuropost skulle herefter udvide sin kundekreds og sine aktiviteter. Den 30. september 1987 blev der indgået en rammeaftale mellem Ministeriet for Post og Telekommunikation og Sécuropost. Mellem 1987 og 1989 ydede Sofipost to låneforskud på henholdsvis 5 000 000 FRF og 15 000 000 FRF til Sécuropost og gennemførte en kapitalforhøjelse inden for selskabet.
- 6 Den 4. september 1989 indgav flere franske virksomheder og sammenslutninger af virksomheder, herunder klagerne, to anmodninger til Kommissionen om, at der blev iværksat nogle procedurer, nærmere bestemt en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85, 86 og 90, og en procedure i henhold til traktatens artikel 92 og 93. Det er alene sidstnævnte anmodning, der er genstand for denne sag.
- 7 Efter den pågældende klage anmodede Kommissionen ved skrivelse af 14. marts 1990 den franske regering om en udtalelse, og den franske regering besvarede denne henvendelse ved skrivelse af 3. maj 1990.

- 8 Den 28. juni 1991 meddelte Kommissionen klagerne, at deres klage »[rejste] flere betydelige principielle spørgsmål, som [krævede] grundige overvejelser fra Kommissionens side«. Den 9. oktober 1991 meddelte Kommissionen endvidere klagerne, at den af dem rejste sag »i særlig grad [forekom] kompleks og [krævede] en lang række teknisk prægede undersøgelser af den omfattende dokumentation fra såvel klagerne som de franske myndigheder ...«.
- 9 Den 5. februar 1992 traf Kommissionen en afgørelse, hvori den anførte, at det savnede grundlag at fastslå, at der forelå en statsstøtte i den i traktatens artikel 92 forudsatte betydning. Kommissionen bemærkede navnlig, at det på grundlag af de oplysninger, som den havde rådet over ved sin vurdering, måtte antages, at de planer, der havde ført til oprettelsen af Sécupost, var sammenlignelige med en omstrukturering, der gennemføres af en virksomhed, som beslutter at oprette et datterselskab med henblik på særskilt drift af en bestemt form for virksomhed.
- 10 Den 13. april 1992 anlagde klagerne sag i medfør af EF-traktatens artikel 173 til prøvelse af denne afgørelse. Genstanden for denne sag bortfaldt dog, efter at Kommissionen den 22. juni 1992 havde tilbagekaldt afgørelsen af 5. februar 1992.
- 11 Den 24. juli 1992 uddybede klagerne deres klage til Kommissionen. Den 21. januar 1993 meddelte Kommissionen klagerne, at den franske regerings tiltag i forhold til Sécupost var blevet indført i registret over ikke-anmeldt støtte.
- 12 Den 26. marts 1993 gav den franske regering Sofipost tilladelse til at privatisere Sécupost's ejendom. Den 22. april 1993 indgav klagerne en ny supplerende klage. Den 5. maj 1993 meddelte Kommissionen klagerne, at den havde besluttet at behandle sagen som to sager, nærmere bestemt en sag vedrørende perioden forud for privatiseringen og en sag vedrørende perioden efter denne.

- 13 Den 11. oktober 1993 opfordrede klagerne i medfør af EF-traktatens artikel 175 Kommissionen til at træffe en afgørelse om den af klagerne den 4. september 1989 indgivne klage.
- 14 Den 31. december 1993 fremsendte Kommissionen — ved det medlem af Kommissionen, der havde ansvaret for konkurrencespørgsmål — en skrivelse til den franske regering, hvori den uden nærmere begrundelse meddelte, at den på grundlag af de oplysninger, den rådede over, havde besluttet at bringe sagen til afslutning med den konstatering, at der ikke kunne antages at foreligge en statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92, stk. 1. Kommissionen understregede dog, at dens beslutning ikke omfattede de foranstaltninger, der var blevet truffet siden 1992 som led i privatiseringen af Sécuritépost.
- 15 Samme dag fremsendte Kommissionen — også ved det medlem af Kommissionen, der havde ansvaret for konkurrencespørgsmål — en skrivelse til klagerne, hvori den tog stilling til disses argumenter og meddelte, at det ikke på grundlag af dens undersøgelse kunne antages, at der forelå en statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92, hvorfor Kommissionen havde besluttet at henlægge sagen.
- 16 Ved stævning af 2. marts 1994 anlagde klagerne sag ved Retten med påstand om annullation af denne afgørelse.
- 17 Klagerne fremsatte fire anbringender til støtte for deres påstande. Ved det første anbringende gjorde klagerne gældende, at der var sket en tilsidesættelse af traktatens artikel 93, stk. 2, idet det havde været med urette, at Kommissionen efter omstændighederne i sagen besluttede ikke at iværksætte en procedure i henhold til denne bestemmelse. Ved det andet anbringende gjorde klagerne gældende, at der var sket en tilsidesættelse af deres ret til kontradiktion, idet Kommissionen ved sin afgørelse — der var bebyrdende for klagerne — havde lagt vægt på dokumenter, som ikke var blevet meddelt klagerne, herunder udtalelsen fra den franske regering. Ved det tredje anbringende gjorde klagerne gældende, at der var sket en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190 derved, at Kommissionen ved den anfægtede afgørelse ikke havde taget stilling til de af klagerne rejste klagepunkter vedrørende den støtte, som ifølge klagerne bestod i, 1) at postvæsenet havde udlånt admini-

strativt personale til Sécúripost, 2) at Sécúripost havde fået stillet lokaler tilhørende postvæsenet til rådighed, 3) at Sécúripost var blevet forsynet med brændstof og havde fået vedligeholdt køretøjer på uforholdsmæssigt gunstige vilkår, og 4) at Sofipost havde ydet det tidligere nævnte lån på 15 000 000 FRF til Sécúripost til en særlig gunstig rentesats. Ved det fjerde anbringende gjorde klagerne gældende, at Kommissionen ved den omtvistede afgørelse havde anlagt åbenbart fejlagtige skøn for så vidt angår spørgsmålet om forhøjelsen af Sécúripost's kapital med 9 775 000 FRF, spørgsmålet om de af postvæsenet til Sécúripost ydede forskud i forbindelse med ordrer og spørgsmålet om postvæsenets anvendelse af usædvanlige priser og garantier i forhold til Sécúripost.

Den appellerede dom

- 18 Det anføres i den appellerede dom, at genstanden for den af klagerne anlagte sag var en annullation af den omtvistede afgørelse »om ikke at imødekomme sagsøgernes anmodning om, at Kommissionen fastslår, at Den Franske Republik har tilsidesat traktatens artikel 92 og 93 ved at yde støtte til Sécúripost«.
- 19 Retten bemærkede indledningsvis, i præmis 32 i den appellerede dom, at der, som sagen forelå oplyst, i første række burde ske en undersøgelse under ét af det tredje og det fjerde anbringende, hvorved det blev gjort gældende, at der var sket en tilsidesættelse af traktatens artikel 190, og at Kommissionen havde gjort sig skyldig i et åbenbart fejlagtigt skøn.
- 20 Retten bemærkede derefter, i præmis 51, at den omtvistede afgørelse var en afgørelse fra Kommissionen, hvorved det af klagerne anførte blev afvist med den begrundelse, at de påtalte forhold ikke var udtryk for statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92, og at det var ubestridt, at den omtvistede afgørelse var en beslutning som forudsat i EF-traktatens artikel 189, stk. 4, som i henhold til traktatens artikel 190 derfor skulle være begrundet. Retten bemærkede, i præmis 53, på dette grundlag, at det måtte undersøges, hvorvidt den omtvistede afgørelse klart og utvetydigt angav de betragtninger, som lå til grund for Kommissionens konklusion, hvorefter de af klagerne påtalte forhold ikke var udtryk for statsstøtte efter trak-

tatens artikel 92, nærmere bestemt således, at klagerne havde kunnet få kendskab til grundlaget for afvisningen af deres klage med henblik på at varetage deres rettigheder, og således, at Retten kunne udøve sin prøvelsesret.

- 21 Retten anførte herved, i præmis 54, at der ved den retslige prøvelse, som begrundelsen skulle gøre det muligt at foretage, ikke i sagen var tale om en prøvelse af, hvorvidt der var anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn, således som det gælder en prøvelse angående en undersøgelse af, hvorvidt nationale foranstaltninger, der allerede er blevet kvalificeret som statsstøtte, er forenelige med det fælles marked, idet denne form for undersøgelse henhører under Kommissionens enkompetence, men om en prøvelse vedrørende den fortolkning og anvendelse af statsstøttebegrebet i traktatens artikel 92, som Kommissionen havde anlagt, henholdsvis foretaget, med henblik på at afgøre, hvorvidt de af klagerne påtalte nationale foranstaltninger måtte anses for statsstøtte.
- 22 Retten bemærkede, i præmis 55, at der måtte ske en inddragelse af den sammenhæng, som den omtvistede afgørelse indgik i, idet spørgsmålet om, hvorvidt en begrundelse er tilstrækkelig, ikke alene må vurderes på grundlag af afgørelsens ordlyd, men også på grundlag af den sammenhæng, den indgår i. Retten lagde herved vægt på følgende fire forhold: For det første var den omtvistede afgørelse blevet truffet efter et tidsmæssigt meget langt forløb (præmis 56). For det andet havde Kommissionen i korrespondancen med klagerne anført, at disses klage rejste flere betydelige principielle spørgsmål, som krævede grundige overvejelser og en lang række teknisk prægede undersøgelser (præmis 57). For det tredje havde Kommissionen, efter at klagerne havde indbragt et annulationssøgsmaal, tilbagekaldt sin første afgørelse af 5. februar 1992, hvorved klagerne under dette søgsmaal alene rejste de forskellige klagepunkter, som de allerede havde fremsat i deres oprindelige klage, men ingen nye klagepunkter (præmis 58). For det fjerde havde Kommissionen indført de omtvistede foranstaltninger i registeret over ikke-anmeldt støtte og i en skrivelse til den franske regering udtrykt beklagelse over, at ingen af de pågældende foranstaltninger havde været genstand for en forudgående anmeldelse efter traktatens artikel 93, stk. 3 (præmis 59).
- 23 Retten bemærkede herefter, i præmis 60, at det måtte undersøges, hvorvidt begrundelsen til den omtvistede afgørelse i tilstrækkelig grad støttede den konklusion, at de af klagerne påtalte forhold ikke var udtryk for statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92.

- 24 Retten antog herved for så vidt angår klagerens klagepunkt vedrørende det administrative personale, der var blevet udlånt, at den omtvistede afgørelse var behæftet med en mangel i form af manglende begrundelse (præmis 62 og 63), og hvad angår klagepunkterne vedrørende det forhold, at der var blevet stillet lokaler til rådighed (præmis 65 og 66), vedligeholdelse af køretøjer (præmis 69), ydelse af forskuddet på 15 000 000 FRF (præmis 72) og Sécuritépost's priser over for postvæsenet (præmis 74, 75 og 76), at begrundelsen til afgørelsen var utilstrækkelig.
- 25 Retten antog i denne forbindelse, i præmis 66 og 72, at når Kommissionen beslutter at afvise en klage angående en foranstaltning, som klageren anser for ikke-anmeldt statsstøtte, uden at give klageren lejlighed til, før den endelige afgørelse træffes, at udtale sig om oplysninger, som Kommissionen har indhentet som led i sin undersøgelse, er den forpligtet til af egen drift at undersøge de klagepunkter, som klageren utvivlsomt ville have rejst, såfremt den pågældende havde haft kendskab til de nævnte oplysninger.
- 26 Retten antog endvidere, i præmis 78, at Kommissionens forpligtelse til at begrunde afgørelser under visse omstændigheder kan forudsætte, at der gennemføres en kontradiktorisk sagsbehandling over for en klager, nærmere bestemt når Kommissionen for i tilstrækkelig grad at begrunde sin vurdering af spørgsmålet om kvalificeringen af et forhold, som klageren anser for statsstøtte, bør kende klagerens stillingtagen til oplysninger, som Kommissionen har indhentet som led i sin sagsbehandling. I sådanne tilfælde måtte den nævnte forpligtelse være et nødvendigt supplement til Kommissionens forpligtelse til at sikre en påpasselig og upartisk behandling af sagen ved at indhente enhver fornøden udtalelse.
- 27 Endelig udtalte Retten, i præmis 80, at den omtvistede afgørelse burde annulleres, idet begrundelsen til den ikke i tilstrækkelig grad støttede den konklusion, at de af klagerne påtalte forhold ikke var udtryk for statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92.

Appellen

- 28 I appelskriftet har Kommissionen nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves, og der træffes bestemmelse om alle de nødvendige retlige følger heraf, herunder navnlig således at sagen hjemvises til Retten til afgørelse om realiteten.
 - Sagsøgerne i sagen for Retten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 29 Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:
- Der gives Kommissionen medhold i appelsagen, og den appellerede dom ophæves.
 - Der gives Kommissionen medhold i de påstande, som den har nedlagt i første instans.
- 30 Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og Kongeriget Nederlandene har ligeledes nedlagt påstand om, at Domstolen giver Kommissionen medhold i appelsagen.
- 31 Til støtte for appellen har Kommissionen fremsat tre anbringender. Den gør gældende, at Retten i følgende henseender har truffet afgørelse i strid med gældende ret:
- spørgsmålet om adressaten for en beslutning vedrørende statsstøtte

- omfanget af begrundelsespligten og
 - spørgsmålet om de procedureregler, der skal følges i forbindelse med behandlingen af sager vedrørende statsstøtte.
- 32 Kommissionen har anført, at Retten har truffet afgørelse i strid med traktatens regler om statsstøtte og Domstolens praksis på dette område. Under omstændigheder som de her omhandlede, hvor Kommissionen tager stilling til, om en i en klage påtalt statsstøtte foreligger, er klageren ikke tillagt særlige rettigheder og kan kun anfægte lovligheden af den pågældende beslutning i samme omfang som enhver anden sagsøger, der måtte være umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen.

Domstolens bemærkninger

Traktatens ordning vedrørende kontrol med statsstøtte

- 33 Inden undersøgelsen af de til støtte for appellen fremsatte anbringender bemærkes følgende om de relevante regler i traktatens ordning vedrørende kontrol med statsstøtte.
- 34 Det bestemmes i traktatens artikel 92, stk. 1: »Bortset fra de i denne traktat hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.«

- 35 Traktatens artikel 93 fastlægger en særlig fremgangsmåde, hvorefter Kommissionen løbende undersøger og kontrollerer statsstøtte. Med hensyn til en ny støtte, som medlemsstaterne påtænker at indføre, er der fastlagt en forudgående procedure, som skal følges, såfremt støtten skal anses for forskriftsmæssigt indført. I medfør af traktatens artikel 93, stk. 3, første punktum, således som denne bestemmelse er blevet fortolket i Domstolens praksis, skal Kommissionen underrettes om enhver påtænkt indførelse eller ændring af støtteforanstaltninger, inden den gennemføres.
- 36 Kommissionen gennemfører herefter en indledende undersøgelse af påtænkte støtteforanstaltninger. Hvis den når frem til, at en påtænkt støtte antagelig ikke skal betragtes som forenelig med fællesmarkedet, indleder Kommissionen uopholdeligt den procedure, der er fastlagt i artikel 93, stk. 2, første afsnit, som indeholder følgende bestemmelse: »Finder Kommissionen — efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger — at en støtte, som ydes af en stat eller med statsmidler, ifølge artikel 92 ikke er forenelig med fællesmarkedet, eller at denne støtte misbruges, træffer den beslutning om, at den pågældende stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen inden for den tidsfrist, som Kommissionen fastsætter.«
- 37 Det fremgår af traktatens artikel 93, stk. 3, sidste punktum, at den pågældende medlemsstat ikke under den indledende fase må gennemføre den påtænkte støtteforanstaltning. Såfremt undersøgelsesproceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, indledes, gælder dette forbud, indtil Kommissionen træffer beslutning om, hvorvidt støtten er forenelig med fællesmarkedet. Hvis Kommissionen derimod ikke inden to måneder efter at være blevet underrettet har reageret, kan den pågældende medlemsstat efter at have underrettet Kommissionen gennemføre den påtænkte støtteforanstaltning (jf. dom af 11.7.1996, sag C-39/94, SFEI m.fl., Sml. I, s. 3547, præmis 38).
- 38 I forbindelse med proceduren i henhold til artikel 93 må der således sondres mellem på den ene side den indledende fase af undersøgelsen af støtteforanstaltninger i medfør af traktatens artikel 93, stk. 3 — der alene har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af, om den pågældende støtte er delvis eller fuldt ud forenelig med fællesmarkedet — og på den anden side undersøgelsesfasen i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, som skal give

Kommissionen mulighed for at opnå fuldstændige oplysninger om alle sagens momenter (jf. dom af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook mod Kommissionen, Sml. I, s. 2487, præmis 22, og af 15.6.1993, sag C-225/91, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 3203, præmis 16).

- 39 Proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, er uundværlig, når Kommissionen støder på alvorlige vanskeligheder ved undersøgelsen af, om en støtte er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen kan derfor kun begrænse sig til den indledende fase i medfør af artikel 93, stk. 3, i forbindelse med en godkendelse af en støtte, såfremt den efter en første undersøgelse kan nå til den opfattelse, at støtten er forenelig med traktaten. Hvis Kommissionen på grundlag af denne første undersøgelse imidlertid når til den modsatte opfattelse eller ikke har kunnet overvinde alle vanskelighederne ved bedømmelsen af, om støtten er forenelig med fællesmarkedet, skal den indhente alle de nødvendige udtalelser og med henblik herpå indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2 (jf. dom af 20.3.1984, sag 84/82, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 1451, præmis 13, dommen i sagen Cook mod Kommissionen, a.st., præmis 29, og dommen i sagen Matra mod Kommissionen, a.st., præmis 33).
- 40 Når Kommissionen — uden at indlede proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2 — i medfør af artikel 93, stk. 3, fastslår, at en støtte er forenelig med fællesmarkedet, kan de berørte parter, der er inddrømt de i artikel 93, stk. 2, fastsatte processuelle garantier, kun opnå, at disse respekteres, hvis de har adgang til at indbringe Kommissionens beslutning for Domstolen (jf. dommen i sagen Cook mod Kommissionen, a.st., præmis 23, og dommen i sagen Matra mod Kommissionen, a.st., præmis 17).
- 41 De retssubjekter, der har status som interesserede parter som forudsat i traktatens artikel 93, stk. 2, og som dermed i medfør af traktatens artikel 173, stk. 4, kan indbringe annullationssøgsmål som umiddelbart og individuelt berørte, er herved personer, virksomheder eller sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, dvs. navnlig konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer (jf. dom af 14.11.1984, sag 323/82, Intermills mod Kommissionen, Sml. s. 3809, præmis 16).

- 42 Kommissionens tre anbringender til støtte for appellen må undersøges i lyset af disse retsregler.

Det første anbringende

- 43 Ved det første anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten har anlagt en urigtig vurdering af karakteren af den omtvistede afgørelse ved at antage, at der var tale om en beslutning om at afvise en klage. Kommissionen og de fire medlemsstater, der har intervenseret i appelsagen, anfører, at de eneste beslutninger, som Kommissionen kan træffe på grundlag af traktatens artikel 92 og 93, er beslutninger rettet til en medlemsstat, hvorved der tages stilling til, om der foreligger en støtte, eller til, om denne er forenelig med fællesmarkedet. Såfremt Kommissionen i overensstemmelse med sin pligt til at udvise god forvaltningsskik giver en eventuel klager meddelelse om sin beslutning, ændrer dette ikke ved, at denne meddelelse ikke i sig selv kan være en afgørelse rettet til klageren. På fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin gælder der ikke på området for statsstøtte formelle regler om afgørelser, hvorved klager afvises.
- 44 Det tiltrædes herved, at Retten i præmis 50 i den appellerede dom har bemærket, at der hverken ved traktaten eller fællesskabslovgivningen er blevet fastlagt nogen nærmere ordning med hensyn til proceduren i forbindelse med klager, hvorved det gøres gældende, at der ydes statsstøtte.
- 45 Når henses hertil, må det antages, at adressaterne for beslutninger vedrørende statsstøtte, som Kommissionen træffer, er de berørte medlemsstater. Dette gælder også beslutninger af denne art vedrørende statslige foranstaltninger, der ifølge klager er udtryk for statsstøtte i strid med traktaten, og hvoraf det fremgår, at Kommissionen ikke agter at iværksætte proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, enten fordi den skønner, at de påtalte foranstaltninger ikke er udtryk for statsstøtte som forudsat i traktatens artikel 92, eller fordi den finder, at foranstaltningerne er forenelige med fællesmarkedet. Når Kommissionen træffer sådanne beslutninger og i overensstemmelse med sin pligt til at udvise god forvaltningsskik giver klagerne meddelelse herom, er det den til den pågældende medlemsstat rettede

beslutning, som en klager i givet fald må anfægte under et annullationssøgsmaal, og ikke den skrivelse, hvorved klageren får meddelelse om beslutningen.

- 46 Det må følgelig fastslås, at selv om det kan kritiseres, at Kommissionen ikke gav klagerne meddelelse om sin stillingtagen ved at fremsende en genpart af den til den pågældende medlemsstat rettede behørigt begrundede beslutning, har Retten foretaget en urigtig retsanvendelse ved at antage, at den omtvistede afgørelse ikke var rettet til denne medlemsstat, men var en til klagerne rettet afgørelse om ikke at imødekomme disses anmodning om, at Kommissionen fastslog, at Den Franske Republik havde tilsidesat traktatens artikel 92 og 93 ved at yde støtte til Sécuritépost.
- 47 Denne urigtige retsanvendelse fra Rettens side kan dog ikke føre til en ophævelse af den appellerede dom, da klagerne, således som Kommissionen da også har erkendt, var umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede afgørelse. Ved i denne at anføre, at det ikke på grundlag af undersøgelsen kunne antages, at der forelå en statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92, afslog Kommissionen således forudsætningsvis at iværksætte proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2. Det fremgår af Domstolens i præmis 40 og 41 i denne dom citerede praksis, at de parter, der har krav på de i sidstnævnte bestemmelse fastsatte proceduremæssige garantier, under disse omstændigheder kun kan gennemtvinge, at de respekteres, hvis de har adgang til at indbringe den pågældende beslutning for Fællesskabets retsinstanser i medfør af traktatens artikel 173, stk. 4. Dette princip gælder såvel i tilfælde, hvor den pågældende beslutning træffes under henvisning til, at Kommissionen finder, at støtten er forenelig med fællesmarkedet, som i tilfælde, hvor Kommissionen er af den opfattelse, at der overhovedet ikke foreligger en støtte.
- 48 Da klagerne ubestrideligt havde krav på de omhandlede proceduremæssige garantier, måtte de i denne egenskab betragtes som umiddelbart og individuelt berørt af den omtvistede afgørelse. De kunne derfor påstå denne annulleret (dommen i sagen Cook mod Kommissionen, a.st., præmis 25 og 26).

- 49 Det må herefter fastslås, at Retten ikke har foretaget en urigtig retsanvendelse, der kan medføre en ophævelse af den appellerede dom, ved efter omstændighederne i sagen at lægge til grund, at den omtvistede afgørelse var en afgørelse rettet til klagerne om ikke at imødekomme deres anmodning om, at Kommissionen fastslog, at der var sket en tilsidesættelse af traktatens artikel 92 og 93.

Det andet og det tredje anbringende

- 50 Ved det andet og det tredje anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Rettens fejlagtige antagelse med hensyn til spørgsmålet om adressaten for Kommissionens beslutning har ført til en fejlagtig vurdering for så vidt angår spørgsmålet om begrundelsespligten og Kommissionens forpligtelser i forbindelse med behandlingen af klagen.
- 51 Uanset hvem adressaten for en kommissionsbeslutning er, gælder det, at Kommissionen er forpligtet til at angive en begrundelse, som gør det muligt at foretage en efterprøvelse af beslutningens lovlighed, og Kommissionen var i forhold til klagerne forpligtet til at undersøge alle de faktiske og retlige omstændigheder, som klagerne havde forelagt den, men det er med urette, at Retten har vurderet spørgsmålet om omfanget af begrundelsespligten ud fra den forudsætning, at klagerne var adressater for den omtvistede afgørelse.
- 52 Retten har følgelig foretaget en urigtig retsanvendelse ved i præmis 53 i den appellerede dom at antage, at den omtvistede afgørelse skulle indeholde en begrundelse, der gjorde det muligt for klagerne at få kendskab til grundlaget for afvisningen af deres klage med henblik på, at de kunne varetage deres rettigheder. En klager, der senere under et annullationssøgsmål gør gældende, at en afgørelse er mangelfuldt begrundet, kan kun påberåbe sig dette i samme omfang som enhver anden sagsøger, der er umiddelbart og individuelt berørt.

- 53 Under enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en retsakt, der er bebyrdende for den pågældende, er retten til kontradiktion et grundlæggende fællesskabsretligt princip, men for så vidt angår statsstøtte er det alene den pågældende medlemsstat, der har denne status som potentiel adressat, og det er derfor kun denne, som skal opfordres til at gøre sine synspunkter gældende vedrørende de bemærkninger, der er blevet fremsat af andre med en interesse i den pågældende sag.
- 54 Kommissionen har herefter gjort gældende, at Retten i konsekvens af den nævnte fejlagtige antagelse vedrørende retsvirkninger af den omtvistede afgørelse — hvorved Retten gik ud fra, at Kommissionen er forpligtet til af egen drift at undersøge de klagepunkter, som en klager utvivlsomt ville have rejst, såfremt vedkommende havde haft kendskab til de pågældende oplysninger, og at begrundelsespligten under visse omstændigheder kan forudsætte, at der gennemføres en kontradiktorisk sagsbehandling over for en klager — uden retligt grundlag herfor har villet tillægge klagerne nye proceduremæssige rettigheder. I betragtning af omfanget af den sagsbehandling, som Retten har forudsat ved sin omtale af ethvert hypotetisk klagepunkt, som en »ideel klager« utvivlsomt ville have rejst, ville Kommissionen være forpligtet til systematisk at gennemføre en kontradiktorisk sagsbehandling af den nævnte art.
- 55 Endelig har Retten i sagen under henvisning til, at der var tale om en efterprøvelse af begrundelsen, foretaget en efterprøvelse af, om der var blevet anlagt en fejlurdering, hvorved Retten har undladt at sondre mellem henholdsvis den sagsbehandlingsforskrift, som begrundelsen alene er udtryk for, og spørgsmålet om lovligheden af den omtvistede afgørelses indhold. Retten lagde i realiteten til grund, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn, som skyldtes en utilstrækkelig sagsbehandling i Kommissionen.
- 56 De fire medlemsstater, der har intervenseret i appelsagen, har i det væsentlige fremsat de samme argumenter som Kommissionen. Forbundsrepublikken Tyskland har dog gjort gældende, at når Kommissionen beslutter at indstille en forundersøgelse i medfør af artikel 93, stk. 3, og herved vælger at træffe afgørelse i form af en beslutning i henhold til traktatens artikel 189, er den ikke underlagt nogen begrundelsespligt, da den indledende undersøgelse er en ikke-kontradiktorisk procedure, hvorunder en klager ikke er tillagt nogen retsbeskyttelse.

- 57 Når henses til det af parterne anførte, bør der ske en undersøgelse af omfanget af de forpligtelser, der påhviler Kommissionen, når den modtager en klage, hvori det gøres gældende, at nationale foranstaltninger er udtryk for statsstøtte.
- 58 Hvad for det første angår den forpligtelse, der angiveligt påhviler Kommissionen til under visse omstændigheder at gennemføre en kontradiktorisk sagsbehandling over for klageren, og som ifølge den appellerede dom kan være en følge af Kommissionens forpligtelse til at begrunde beslutninger, bemærkes, at der intet grundlag er for at antage, at der påhviler Kommissionen en sådan forpligtelse.
- 59 Som generaladvokaten har anført i punkt 83 i forslaget til afgørelse, ville en sådan forpligtelse således alene kunne udspringe af traktatens artikel 190. Som anført af Kommissionen og de medlemsstater, der har interveneret i appelsagen, fremgår det endvidere af Domstolens i præmis 38 og 39 i denne dom citerede praksis, at Kommissionen ikke er forpligtet til at høre klagerne under en forundersøgelse af støtteforanstaltninger i medfør af traktatens artikel 93, stk. 3. Det fremgår ligeledes af denne praksis, at Kommissionen i undersøgelsesfasen i henhold til artikel 93, stk. 2, alene er forpligtet til at give de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger. Som anført af de regeringer, der har interveneret i appelsagen for Domstolen, og af generaladvokaten i punkt 91 i forslaget til afgørelse ville det føre til uoverensstemmelser mellem de proceduremæssige ordninger efter henholdsvis artikel 93, stk. 3 og stk. 2, såfremt man antog, at Kommissionen under en forundersøgelse i henhold til artikel 93, stk. 3, var forpligtet til at gennemføre en kontradiktorisk sagsbehandling over for en klager.
- 60 Hvad herefter angår den angivelige forpligtelse for Kommissionen til af egen drift at undersøge visse klagepunkter bemærkes, at der i modsætning til, hvad Retten har antaget, ikke består nogen forpligtelse for Kommissionen til af egen drift at undersøge de klagepunkter, som klageren utvivlsomt ville have rejst, såfremt den pågældende havde haft kendskab til de oplysninger, som Kommissionen har indhentet som led i sin undersøgelse.

- 61 Et sådant krav, hvorefter Kommissionen ville være forpligtet til at sætte sig i klagerens sted, er således ikke et egnet kriterium til afgrænsning af Kommissionens forpligtelser med hensyn til sagens behandling.
- 62 Det tilføjes dog, at dette ikke indebærer, at Kommissionen ikke er forpligtet til i givet fald at behandle en klage i et omfang, der går ud over en undersøgelse af de faktiske og retlige omstændigheder, som klageren har peget på over for den. Kommissionen er således ud fra hensynet til god forvaltningsskik i forbindelse med traktatens grundlæggende regler om statsstøtte forpligtet til at gennemføre en påpasselig og upartisk undersøgelse af klagen, hvilket kan forudsætte, at den undersøger omstændigheder, som klageren ikke udtrykkeligt har henvist til.
- 63 Hvad angår den begrundelsespligt, der påhviler Kommissionen, bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til traktatens artikel 190, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel 190, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 13.3.1985, forenede sager 296/82 og 318/82, Nederlandene og Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 809, præmis 19, af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 15 og 16, og af 29.2.1996, sag C-56/93, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 723, præmis 86).
- 64 Hvad nærmere angår en beslutning fra Kommissionen, hvori det fastslås, at der ikke som anført af en klager foreligger en statsstøtte, bemærkes, at Kommissionen i modsætning til, hvad den tyske regering har gjort gældende, under alle omstændigheder er forpligtet til på tilstrækkeligt uddybende måde at give klageren

meddelelse om grundene til, at de i klagen nævnte faktiske og retlige omstændigheder ikke har været tilstrækkelige til, at det kan anses for godtgjort, at der foreligger en statsstøtte. Kommissionen er dog ikke forpligtet til at tage stilling til forhold, der er åbenbart uvedkommende, uden betydning eller klart af underordnet relevans.

- 65 Det er i lyset af disse bemærkninger vedrørende omfanget af Kommissionens forpligtelser med hensyn til sagens behandling og for så vidt angår begrundelsen til den omtvistede afgørelse, at der må ske en undersøgelse af de argumenter, som er blevet fremsat af Kommissionen og de medlemsstater, der har interveneret i appellsagen, og hvorefter Retten har undladt at sondre mellem henholdsvis den sagsbehandlingsforskrift, som begrundelsen alene er udtryk for, og spørgsmålet om lovligheden af den omtvistede afgørelses indhold, og den under henvisning til, at den angivne begrundelse var utilstrækkelig, i realiteten har lagt til grund, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn, som skyldtes en utilstrækkelig sagsbehandling i Kommissionen.
- 66 Det bemærkes herom, at Retten som anført i præmis 19 i denne dom undersøgte anbringenderne om, at der var sket en tilsidesættelse af traktatens artikel 190, og om, at der var anlagt et åbenbart fejlagtigt skøn, under ét.
- 67 Der er herved tale om to særskilte anbringender, som kan gøres gældende under et søgsmål i medfør af traktatens artikel 173. Hvad angår det førstnævnte anbringende, hvorved der er spørgsmål om manglende eller utilstrækkelig begrundelse, er dette et anbringende om, at der foreligger væsentlige formelle mangler som forudsat i artikel 173, og et sådant anbringende angår grundlæggende retsprincipper, som Fællesskabets retsinstanser skal tage under påkendelse ex officio (jf. dom af 20.2.1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, Sml. I, s. 983, præmis 24). Hvad derimod angår det sidstnævnte anbringende, hvorved der er spørgsmål om lovligheden af den omtvistede afgørelses indhold, er dette et anbringende om, at der er sket en overtrædelse af en retsregel vedrørende traktatens gennemførelse som forudsat i artikel 173, og Fællesskabets retsinstanser kan kun tage et sådant anbringende under påkendelse, såfremt den pågældende sagsøger gør det gældende.
- 68 Endelig bemærkes, at selv om Retten som anført af generaladvokaten i punkt 52 i forslaget til afgørelse undersøgte de nævnte to anbringender under ét, angav den til

slut i den appellerede dom som den eneste begrundelse for annullationen af Kommissionens afgørelse, at der var sket en tilsidesættelse af traktatens artikel 190. En række af den appellerede doms kritikpunkter mod den omtvistede afgørelse kan imidlertid ikke støttes på, at der var sket en tilsidesættelse af begrundelsespligten.

- 69 Hvad således angår det forhold, at postvæsenet havde stillet lokaler til rådighed for Sécúripost, antog Retten i præmis 65 i den appellerede dom, at Kommissionen burde have sammenholdt den faktiske leje, der blev forlangt af Sécúripost, med de lejer, som Sécúripost's konkurrenter måtte betale for tilsvarende lokaler. Hvad angår den omstændighed, at »postvæsenets centrale afdeling for værksteder og garager« vedligeholdt Sécúripost's køretøjer, antog Retten i præmis 69 i den appellerede dom, at Kommissionen burde have sammenlignet de herved faktisk anvendte priser med private værksteders.
- 70 Endvidere antog Retten i præmis 72 i den appellerede dom, at den omstændighed, at det af Sofipost til Sécúripost ydede låneforskud på 15 000 000 FRF var en fortjenstgivende transaktion, ikke var tilstrækkelig til, at det kunne anses for godtgjort, at forholdet ikke var udtryk for statsstøtte, idet Retten bemærkede, at der til en sådan fortjenstgivende transaktion kan være knyttet en rentesats, der er udtryk for en særlig fordel. Kommissionen burde derfor have undersøgt, om rentesatsen svarede til markedsrentesatsen.
- 71 Hvad herefter angår klagerens klagepunkt om, at Sécúripost's priser over for postvæsenet var væsentligt højere end de sædvanlige inden for det pågældende erhverv, bemærkede Retten, i præmis 74 og 75 i den appellerede dom, at Kommissionen alene havde sammenholdt priserne for henholdsvis en transport for postvæsenet og en transport for forretningskæden Casino, udelukkende på grundlag af oplysninger vedrørende 1993. Dette var sket, uden at Kommissionen havde inddraget forskellene mellem priserne i årene 1987-1992, på trods af, at Sécúripost's priser over for postvæsenet havde udvist et kontinuerligt fald fra 1987 til og med 1993, navnlig på grundlag af rammeaftalen af 30. september 1987 mellem postvæsenet og Sécúripost, hvilket måtte antages at gøre de af klagerne nævnte forskelle endnu mere udtalte. Kommissionen burde herefter have undersøgt Sécúripost's priser over for postvæsenet i forhold til priserne over for andre kunder i årene forud for 1993.

- 72 For så vidt angår de i præmis 69, 70 og 71 i denne dom omtalte forhold fremgår det følgelig, at Retten ikke har foretaget den nødvendige sondring mellem henholdsvis spørgsmålet om kravene til begrundelsen og spørgsmålet om lovligheden af den omtvistede afgørelses indhold. Under henvisning til, at der forelå en utilstrækkelig begrundelse, lagde Retten således til grund, at Kommissionen havde anlagt i et åbenbart fejlagtigt skøn, som skyldtes en utilstrækkelig sagsbehandling i Kommissionen.
- 73 Det må dog herefter fastslås, at Retten for så vidt angår de øvrige klagepunkter ikke foretog en urigtig retsanvendelse ved at antage, at den omtvistede afgørelse var mangelfuldt begrundet.
- 74 Det bemærkes herved for det første, at Retten i præmis 62 i den appellerede dom antog, at den omtvistede afgørelse var mangelfuldt begrundet med hensyn til klagerens klagepunkt om, at Kommissionen havde undladt at undersøge det af dem i klagen anførte, hvorefter det var udtryk for en særlig fordel, at de tjenestemænd, der af postvæsenet var udlånt til Sécupost, når som helst på ny kunne blive stillet til rådighed for den administration, de oprindeligt havde været tilknyttet, når det var nødvendigt med personalenedskæringer i den virksomhed, de var udlånt til, hvorved denne ikke skulle betale nogen godtgørelser i forbindelse med opsigelsesvarsel eller godtgørelser ved afskedigelse. Under retsforhandlingerne for Retten gjorde Kommissionen om dette spørgsmål blot gældende, at den manglende betaling af godtgørelser i forbindelse med opsigelsesvarsel og godtgørelser ved afskedigelse kun havde været et underordnet aspekt af et mere vidtgående klagepunkt, der var blevet rejst i de forskellige klager, nærmere bestemt klagepunktet om, at staten helt eller delvis havde påtaget sig at bære udgifterne til aflønning af Sécupost's personale.
- 75 Det tiltrædes, at Retten har fastslået, at begrundelsen til den omtvistede afgørelse på det nævnte punkt var behæftet med en begrundelsesmangel, da Kommissionen ikke havde taget stilling til klagepunktet. Dette var således udtrykkeligt blevet rejst i klagen og kunne ikke anses for et underordnet aspekt af klagepunktet om, at staten helt eller delvis havde påtaget sig at bære udgifterne til aflønning af Sécupost's personale. Selv om det antages, at udgifterne til aflønning af enhver medarbejder, der kom fra postvæsenet, fuldt ud blev båret af Sécupost, kunne dette ikke udelukke, at Sécupost eventuelt kunne drage fordel af, at selskabet i givet fald ikke skulle betale godtgørelser i forbindelse med opsigelsesvarsel og godtgørelser ved afskedigelse.

- 76 Endvidere fastslog Retten, i præmis 63 i den appellerede dom, at begrundelsen til den omtvistede afgørelse var mangelfuld for så vidt angår klagerens klagepunkt om, at Sécuri-post ikke betalte bidrag til arbejdsløshedsforsikringsordningerne for så vidt angår de tjenestemænd, der var udlånt. Retten bemærkede i den appellerede dom, at Kommissionen havde taget stilling til dette klagepunkt ved at anføre, at »derimod skal der ikke betales nogen bidrag til arbejdsløshedsforsikringsordningerne i forbindelse med udlånte tjenestemænds stillinger, idet disse medarbejderes retsstilling indebærer en sikkerhed i ansættelsen«.
- 77 Det tiltrædes, at Retten også på dette punkt antog, at begrundelsen til den omtvistede afgørelse var behæftet med en mangel. Som anført af Retten havde Kommissionen i den omtvistede afgørelse udtrykkeligt erkendt, at der ikke blev betalt nogen bidrag til arbejdsløshedsforsikringsordningerne, men Kommissionens forklaring på, hvorfor dette ikke kunne anses for en statsstøtte i henhold til traktatens artikel 92, var utilstrækkelig i en sådan grad, at begrundelsen til den omtvistede afgørelse må anses for mangelfuld.
- 78 Det må herefter fastslås, at Kommissionens anbringender til støtte for appellen er delvis begrundede. Domstolen har dog også, i overensstemmelse med, hvad Retten har lagt til grund, fundet, at den omtvistede afgørelse er behæftet med begrundelsesmangler. Disse er i sig selv tilstrækkelige til, at den omtvistede afgørelse bør annulleres. Følgelig må appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

- 79 Artikel 122, stk. 1, i Domstolens procesreglement indeholder bestemmelse om, at gives der ikke appellanten medhold, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom, og i henhold til artikel 69, stk. 3, kan Domstolen fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

- 80 Kommissionen har tabt sagen, men sagsøgerne i første instans har ikke deltaget i retsforhandlingerne i appelsagen og har derfor ikke nedlagt nogen påstand om sagens omkostninger. Der bør herefter i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 3, træffes bestemmelse om, at Kommissionen og Den Franske Republik bærer deres egne omkostninger. Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og Kongeriget Nederlandene bør ligeledes i overensstemmelse med procesreglementets artikel 69, stk. 4, bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik og Kongeriget Nederlandene bærer deres egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias

Gulmann

Ragnemalm

Wathelet

Mancini

Moitinho de Almeida

Kapteyn

Murray

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. april 1998.

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær

Præsident